

Een greep uit mijn portfolio



(uit de serie '*You can get pretty lonely out here, and your visit is like a good medicine*' – 2012)
<https://vimeo.com/97137958>



(Mongolië – 2014)



(Uit de serie '*my place*' – 2010)

Fragment uit 'Zoet Fruit' (monoloog +/- 45min)

(Monoloog geschreven en geïnspireerd op de krantenartikels over de familie in Ruinerwold, die jaren afgezonderd leefden van de wereld)

“Ik wist het niet meer
ik was het lang vergeten
althans
ik had geen idee dat ik het wist
noch dat ik het gewist had.
Het zat ergens hier (*wijst naar specifieke plek op hoofd*)
maar toch ver weg.
Alsof er 25 sloten hingen aan de deur van de herinnering.
Waarrond een gracht was gebouwd.
Waarvan de ophaalbrug defect was.
En 5 soldaten aan de linie om je neer te knallen als je in de buurt kwam.

Ik was al lang niet meer die kant op gegaan.
En toch kan ik er niet bij
ik kan er niet bij dat ik
al die jaren
al die tijd
nooit meer heb geweten.
Ik had misschien...
ik had kunnen...
ik had moeten!

Al geloof ik niet dat ik dat had gedaan.
Ik héb het niet gedaan.
Ik heb niets gedaan.

Ik heb staan luisteren.
En Marie wist dat.
Zij heeft het altijd geweten.
Zij is het nooit vergeten.

In haar geheugen staat gegrift
hoe papa de deur op slot deed
terwijl wij elk aan de andere kant
elkaars blikken kruisten.
Hoe langzaam de deur ons van elkaar afsneed.
Hoe een kreet,
zo zacht
dat enkel wij wisten van elkaar
dat het niet klopte
zich nog net uit onze longen pompte.

Hoe ik kon horen dat zij bang smeekte dat zij het was.
Dat zij niet zijn vrouw was.
Dat hij haar moest geloven.
Dat het niet hoorde.
Dat het niet hoorde.

Dat ik haar hoorde.
Dat niemand haar leek te horen.
Ze wilde gehoord worden.
Gehoord.
Niet verhoord.
Niet verblind.
Niet verdacht.
Niet ver.....
Ze wilde vaders handen weg.
Weg
weg met vaders handen.
Ik had een bijl moeten pakken.
Ik had mijn broers moeten roepen.
Ik had moeten binnenbreken.
Vader had mijn nek gebroken.
Maar als ik niets deed zou zij breken.
Ik wilde smeken.
Ik wilde tieren.
Ik wilde wilde wilde

Ik heb staan luisteren.

De vloer ijzig koud onder mijn blote voeten.

Achteraf
toen ik snel naar onze kamer liep
wandelde ze me grauw voorbij.
Haar ogen spraken duivels.
Haar blik,
die net nog vol angst
maar met vertrouwen was geweest
nu leeg
onbegrip.
Het is de lelijkste blik die ik ooit heb gezien.

Ik schaamde me dood.
Er is dat moment werkelijk iets in mij gestorven.

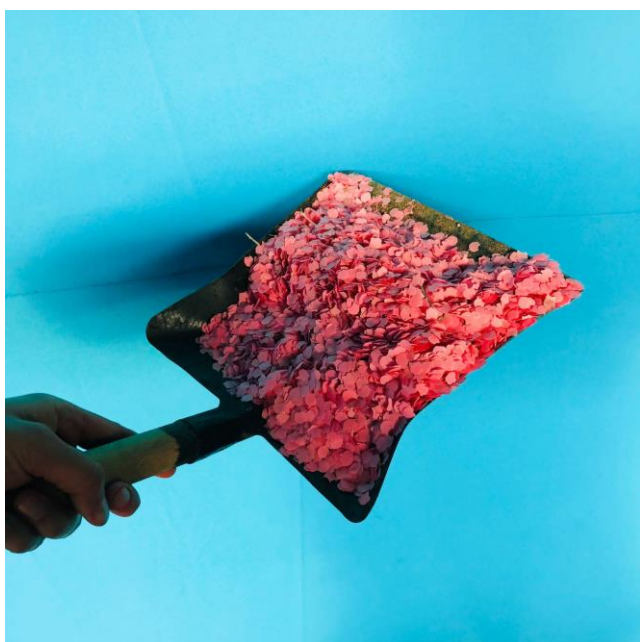
Ik schaamde mij
niet omdat ik niets had gedaan
maar omdat ik wist wat zij wél had gedaan.
....

en net toen ik voorzichtig naar haar lange lokken greep
om zoals steeds
een vlecht te maken
sloeg ze mijn hand weg.

Het zachte maar schelle geluid van onze twee handen tegen elkaar...
Heel kort.
Daar is het gebeurd.
Daar zijn wij gebroken.”

Hotel Heelal - in progress

Twee weken atelier op Dok Gent waaruit de opzet voor een kindervoorstelling en collectief Hotel Heelal ontstond. (Een voorstelling over Frank en Francine, de ene heeft de kenmerken van een cactus, de andere van een citroen. De één eindigt op de maan, de ander verlaat eindelijk haar huis, waardoor ze elkaar via een lange roze telescoop vinden. Wordt vervolgd...)



Troostkabine (werktitel) - in progress

De troostkabine is een kleine ruimte waar performer en publiek (1 persoon) dicht bij elkaar zitten. De kabine wordt naar de hand gezet van het publiek (en er is een poster met: *"this is your favourite piece of art. How lucky you are to have this."*...).

De performance bestaat eruit het publiek troost te bieden via kaartjes met daarop zinnen en acties die de verbeelding van het publiek leiden. Als performer heb je geen concreet idee waaraan de ander denkt, wat het comfortabel houdt voor het publiek, maar blikken verraden veel. Hierdoor wordt dat een heel intieme beleving voor beiden. Zonder dat er effectief veel te zien is of fysiek gebeurd, maakt het publiek toch veel mee. Bijna deze volledige performance vindt plaats in de verbeelding.

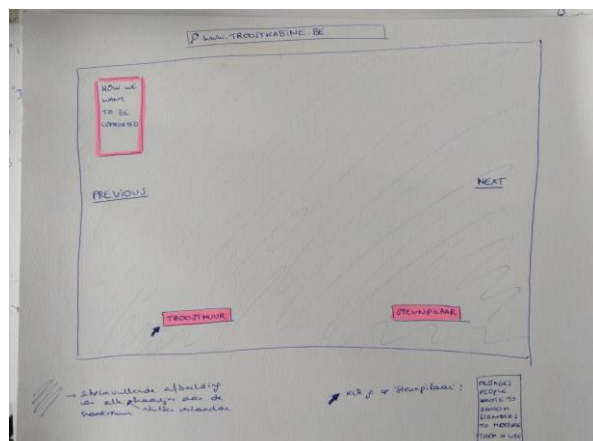
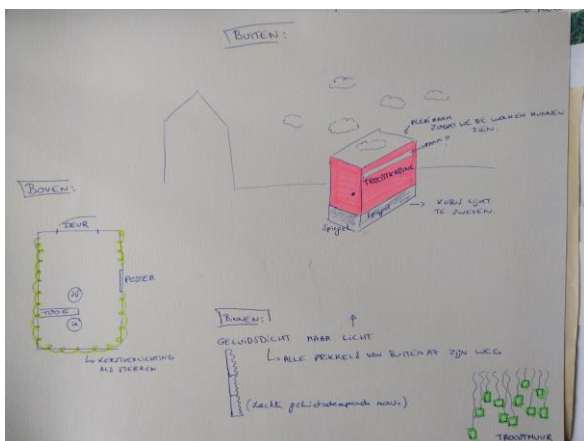
De troostkabine is de eerste performance die ik maakte, en is nooit verder uitgewerkt dan een eerste try-out (corona brak toen uit). Maar, het zorgde wel voor een evolutie in mijn denken en maken. Een grote inspiratie hiervoor was Miranda July en de performance waar zij samen met het publiek een nieuwe wereld wil samenstellen.

Aan de performance ging oorspronkelijk een monoloog vooraf waarbij ik een Siberische vrouw speelde die fantaseerde over vliegen/op vakantie gaan, omdat ze dan zou kunnen thuiskomen. Maar waar is ze thuis?

Werkt de performance ook zonder monoloog? Of breng je dit best als een geheel? Of kan deze troostkabine in het midden van de stad worden geplaatst, en kan ik daar als neutrale performer/mezelf hetzelfde effect bereiken? Werken kaartjes als: *"if you miss someone you may hold my hand and think of that person"* nog als je niet eerst via de fictie bent opgewarmd? Of blijft het resultaat hetzelfde en even veilig voelen ook zonder verkleedkleden en monoloog/setting vooraf?

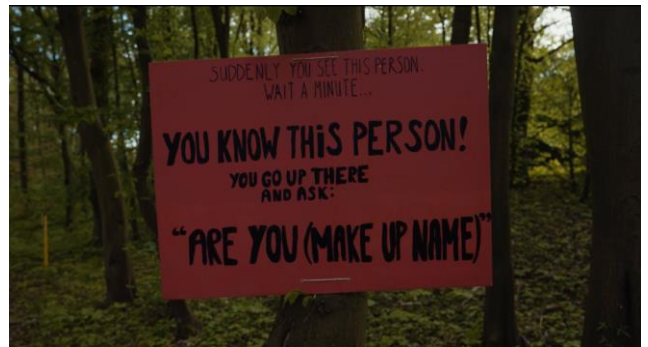
Daarnaast is het de bedoeling dat het publiek een boodschap schrijft die wordt doorgegeven aan de volgende publiekspersoon, waardoor ook zo een echte niet-fictieve ketting/verbondenheid ontstaat en het publiek na de voorstelling naar huis gaat met een boodschap die iemand heel oprecht heeft neergepend. Idealiter hoort er ook een website bij de performance met twee pagina's:

- 1: 'Troostmuur': schermvullende afbeelding van alle intussen verzamelde kaartjes die aan de troostmuur in de kabine hangen. (Wat het publiek neerpande op de vraag: *"Is there something that I or other people can do (more often) to comfort you in life?"*)
- – 2. 'Steunpilaar': Schermvullende afbeelding van alle intussen geschreven boodschappen die het publiek schreef naar een onbekende om hen te motiveren in het leven.



What's the difference between an apple and an orange?

“When you cross this line everything changes. You are no longer in the world as you know it. there is a different kind of reality here. A reality that is yet unknown. A reality that you can determine. Ready?”



Een beetje over mezelf:

Ik ben 34 jaar, mama van Teo, en net afgestudeerd als theatermaker en actrice bij Luca Drama. Ik kan niet wachten om de rest van mijn leven dit te doen; theater maken en spelen.

Door mijn achtergrond in beeldende kunst vertaalt mijn werk zich afwisselend naar fotoprojecten, één op één performances en theatervoorstellingen. Media die ik hanteer om dicht bij de mens te komen. Steevast ga ik op zoek naar een intensiteit/intimiteit tussen mezelf en de ander. In theater ontstaat dat tussen mij en het publiek, maar liefst ook het publiek onderling.

Thema's die mijn werk tekenen vertrekken vanuit het intermenselijke, de nood aan contact maken, empathie. Of juist het gebrek daaraan. Zo ben ik steeds gefascineerd door de knulligheid van hoe mensen met elkaar omgaan. Het zoeken naar geborgenheid.

Personages zullen vaak hun leven fictionaliseren, wegstijgen van datgene wat ze niet willen dat waar is, maar ook verschillende waarheden worden naast elkaar geplaatst.

Af en toe is de hoofdrol weggelegd voor **de grens tussen fictie en non-fictie**. Iets wat ik voorbije jaren heb onderzocht. Het interactieve gehalte ontstaat vanuit mijn zoektocht naar een intiem écht moment, een écht contact tussen maker en publiek, of publiek onderling. En dat binnen de context van een 'gelogen waarheid', het theater. Een onderzoek naar een overlap tussen fictie en non-fictie op het toneel. – Of hoe theater performance wordt en omgekeerd – (met als doel: mensen verbinden) .

Waarbij in mijn fotografie vooral het creatieproces dit gegeven in zich draagt (ik die dicht en vertrouwd geraak met de mensen die ik fotografeer), en de presentatie louter nog een weergave daarvan is, wilde ik deze beleving in het theater opzoeken samen met het publiek, veeleer dan het te laten zien. De toeschouwer wordt deelnemer en bepaald mede het verloop van het verhaal. Zij krijgen zeggenschap en verantwoordelijkheid.

Tegelijk stap ik ook steeds vaker weg van het participatieve en performatieve, en evolueert het theater dat ik wil maken naar een klassieker format waarbij het publiek veilig in de zaal zit, de acteur op scène staat. De vorm wordt gekozen naargelang datgene wat ik wil vertellen of wil maken, en de goesting van de speler in mij.